

Czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy 2016/343, a w szczególności sformułowanie: „aby [...] powiadomiono go także o możliwości zaskarżenia orzeczenia i o prawie do wznowienia postępowania lub do innego środka prawnego, zgodnie z art. 9”, należy interpretować w ten sposób, że jest to powiadomienie o formalnie przyznanym prawie do wznowienia postępowania czy też jest to powiadomienie o prawie do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, przy czym zasadność tego wniosku podlega jeszcze późniejszemu badaniu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko PT, SD

(Sprawa C-432/22)

(2022/C 408/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżeni w postępowaniu głównym

PT, SD

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku postępowania karnego dotyczącego oskarżenia o przestępstwa objęte zakresem stosowania prawa Unii jest zgodna z art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE oraz art. 47 ust. 1 i 2 karty ustawa krajowa ustanawiająca wymóg, zgodnie z którym inny sąd, a nie sąd rozpoznający sprawę, przed którym przeprowadzono wszystkie dowody, musi badać merytorycznie ugodę zawartą między prokuratorem a oskarżonym, jeżeli powodem tego wymogu jest to, że istnieją inni współoskarżeni, którzy nie zawarli ugody?

Czy jest zgodna z art. 5 decyzji ramowej 2004/757 (¹), art. 4 decyzji ramowej 2008/841 (²), art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE oraz art. 52 w związku z art. 47 karty ustawa krajowa, zgodnie z którą ugoda kończąca postępowanie karne zostanie zatwierdzona tylko wtedy, gdy wszyscy pozostali współoskarżeni i ich obrońcy wyrazili zgodę na tę ugodę?

Czy art. 47 ust. 2 karty wymaga, aby sąd, po zbadaniu i zatwierdzeniu ugody, odmówił rozpatrzenia zarzutu przeciwko innym współoskarżonym, jeżeli orzekł w przedmiocie tej ugody w sposób, który nie stwierdza ich udziału, ani nie stanowi orzeczenia o ich winie?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dz.U. 2004, L 335, s. 8).

(²) Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. 2008, L 300, s. 42).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad (Bułgaria) w dniu 4 lipca 2022 r. – „Em akaunt BG” EOOD/Zastrahovatelno aktsionerno druzhestvo „Armeets” AD

(Sprawa C-438/22)

(2022/C 408/39)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Em akaunt BG” EOOD

Strona pozwana: Zastrahovatelno aktsionerno druzhestvo „Armeets” AD

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16 (¹), CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że sądy krajowe mogą nie zastosować przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym sąd nie jest uprawniony do obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami wynagrodzenia adwokata w wysokości poniżej stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu przyjętym wyłącznie przez organizację zawodową adwokatów, taką jak naczelna rada adwokacka (Bułgaria), jeżeli przepis ten nie jest ograniczony do osiągnięcia uzasadnionych celów, i to nie tylko wobec umawiających się stron, ale także wobec osób trzecich, które mogłyby zostać obciążone kosztami postępowania?
2. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16, CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że uzasadnione cele uzasadniające zastosowanie przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym sąd nie ma prawa obciążyć strony przegrywającej sprawę kosztami wynagrodzenia adwokata w wysokości poniżej stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu przyjętym przez organizację zawodową adwokatów, taką jak naczelna rada adwokacka (Bułgaria), należy uważać za określone przez ustawę, a sąd może nie zastosować przepisu krajowego, jeżeli nie stwierdzi, że cele te zostały przekroczone w konkretnym przypadku, czy też, przeciwnie, należy uznać, że przepis prawa krajowego nie ma zastosowania, jeżeli nie zostanie stwierdzone osiągnięcie tych celów?
3. Która strona jest zobowiązana do wykazania zgodnie z art. 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (²) w sporze cywilnym, w którym kosztami zostaje obciążona strona przegrywająca sprawę, istnienie uzasadnionego celu i proporcjonalność jego realizowania przez rozporządzenie przyjęte przez organizację zawodową adwokatów w sprawie możliwie najniższej wysokości wynagrodzenia adwokata, jeżeli wnosi się o obniżenie wynagrodzenia adwokata z powodu jego nadmiernej wysokości: strona, która wnosi o zasądzenie kosztów, czy też strona przegrywająca sprawę, która wnosi o obniżenie wynagrodzenia?
4. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16, CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że organ państwowy taki jak Narodno sabranie (zgromadzenie narodowe, Bułgaria), jeżeli deleguje ustalanie cen minimalnych w drodze rozporządzenia na organizację zawodową adwokatów, musi wyraźnie określić szczególne metody, za pomocą których ma być ustalana proporcjonalność ograniczenia, lub należy zobowiązać organizację zawodową do ich omówienia przy przyjmowaniu rozporządzenia (np. w uzasadnieniu projektu lub w innych dokumentach przygotowawczych), i w przypadku gdy takie metody nie są uwzględniane, sąd musi odmówić zastosowania rozporządzenia bez badania konkretnych kwot, a istnienie uzasadnionego omówienia takich metod jest wystarczające, aby przyjąć, że uregulowanie jest ograniczone do tego, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych uzasadnionych celów?
5. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte: czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16, CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że sąd musi ocenić uzasadnione cele uzasadniające zastosowanie przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym sąd nie jest uprawniony do obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami wynagrodzenia adwokata w wysokości poniżej minimalnej stawki określonej przez rozporządzenie przyjęte przez organizację zawodową adwokatów, taką jak naczelna rada adwokacka (Bułgaria), oraz ich proporcjonalność w odniesieniu do wpływu na stawkę konkretnie przewidzianą w sprawie i odmówić zastosowania tej stawki, jeżeli przekracza ona to, co jest konieczne do osiągnięcia celów, czy też sąd zasadniczo powinien zbadać rodzaj przewidzianych w rozporządzeniu kryteriów ustalania stawek i ich cech, oraz, jeśli stwierdzi, że w niektórych przypadkach mogą one przekroczyć to, co jest konieczne do osiągnięcia celów, nie stosować danej reguły we wszystkich przypadkach?
6. Jeżeli za uzasadniony cel minimalnego wynagrodzenia uznaje się zapewnienie wysokiej jakości usług prawnych, czy art. 101 ust. 1 TFUE zezwala wówczas na ustalanie minimalnych stawek wyłącznie na podstawie charakteru sprawy (przedmiotu sporu), materialnego interesu w sprawie i częściowo liczby przeprowadzonych posiedzeń, bez uwzględnienia innych kryteriów, takich jak istnienie złożoności stanu faktycznego, mających zastosowanie przepisów krajowych i międzynarodowych itd.?

7. Jeżeli odpowiedź na pytanie piąte brzmi w ten sposób, że sąd krajowy powinien ocenić oddzielnie dla każdego procesu, czy uzasadnione cele związane z zapewnieniem skutecznej pomocy prawnej mogą uzasadniać zastosowanie prawnego uregulowania dotyczącego minimalnej stawki wynagrodzenia, na podstawie jakich kryteriów sąd powinien dokonać oceny proporcjonalności minimalnej stawki wynagrodzenia w konkretnej sprawie, jeżeli uważa on, że minimalna stawka jest uregulowana w celu zapewnienia skutecznej pomocy prawnej na szczeblu krajowym?
8. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 47 akapit trzeci Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że przy ocenie pytania siódmego należy wziąć pod uwagę rozporządzenie zatwierdzone przez władzę wykonawczą dotyczące wynagrodzenia płaconego przez państwo adwokatom ustanawianym z urzędu, które – na mocy ustawowego odesłania – określa maksymalną kwotę w zakresie zwrotu na rzecz wygrywającej sprawę strony reprezentowanej przez doradcę prawnego?
9. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy przy ocenie pytania siódmego jest zobowiązany do wskazania wysokości wynagrodzenia wystarczającego do osiągnięcia celu związanego z zapewnieniem wysokiej jakości pomocy prawnej, i którą musi porównać z wysokością stawki wynikającą z regulacji prawnej oraz wyjaśnić powody uzasadniające wysokość stawki określonej przez niego według własnego uznania?
10. Czy wykładni art. 101 ust. 2 TFUE, w związku z zasadami skuteczności krajowych środków proceduralnych i zakazem nadużywania prawa, należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy, jeżeli stwierdzi, że decyzja organizacji przedsiębiorców narusza zakazy ograniczania konkurencji poprzez określenie minimalnej stawki dla swoich członków, przy czym brak jest uzasadnionych powodów do zezwolenia na taką ingerencję, jest zobowiązany do stosowania stawek minimalnych określonych w tej decyzji, ponieważ odzwierciedlają one rzeczywiste ceny rynkowe usług, do których odnosi się ta decyzja, ponieważ wszystkie osoby, które świadczą daną usługę, są zobowiązane do członkostwa w tej organizacji?

⁽¹⁾ ECLI: EU:C:2017:890.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad (Bułgaria) w dniu 5 lipca 2022 r. – Zastępca-ministar na regionalnoto razvitie i blagoustroystvoto i rakovoditel na Upravlyavashtia organ na operativna programa „Regioni v rastezh” 2014–2020/Obshtina Razgrad

(Sprawa C-441/22)

(2022/C 408/40)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Zastępca-ministar na regionalnoto razvitie i blagoustroystvoto i rakovoditel na Upravlyavashtia organ na operativna programa „Regioni v rastezh” 2014–2020

Druga strona postępowania kasacyjnego: Obshtina Razgrad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2014/24 ⁽¹⁾ dopuszcza regulację krajową lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi naruszenie przepisów dotyczących istotnej modyfikacji zamówienia publicznego można przyjmować tylko wtedy, gdy strony podpisały pisemne porozumienie/aneks zmieniający umowę?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2014/24 dopuszcza regulację krajową lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi niezgodna z prawem modyfikacja umowy o zamówienia publiczne może nastąpić nie tylko poprzez podpisanie przez strony pisemnego porozumienia, ale także poprzez wspólne działania stron sprzeczne z zasadami modyfikacji umów, wyrażone w komunikacji i jej pisemnych śladach (takich jak w postępowaniu głównym), z których można wywnioskować, że istniał zgodny zamiar dokonania danej modyfikacji?